

Arrest

nr. 299 923 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn en handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, op 2 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2022 dient de verzoekster, samen met haar echtgenoot en drie kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 299 919 van 11 januari 2024

verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster (samen met haar echtgenoot en kinderen) tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 10 juli 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekster (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 20 juli 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mevrouw,

Naam, voornaam: B. V., M. (…)

geboortedatum: (…).1988

geboorteplaats: R. (…)

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

C. B., D. D. (…), geboren op (…).2014, nationaliteit: Colombia

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielprocedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 14.01.2022, zij betekende bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten op 01.02.2022. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : De bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. Bovendien gaat het om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

3.1.2. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat aan de verzoekster een termijn van dertig dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster verwijst in haar eerste middel naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Zoals aangestipt, verwijst de verzoekster zelf naar deze bepaling zodat zij niet kan voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn. Hiermee is reeds voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekster betoogt dan wel dat geen wettelijke grondslag wordt vermeld voor het verlenen van de termijn van dertig dagen, maar zij toont niet aan dat en op welke wijze zij daardoor in haar belangen zou zijn geschaad. De verzoekster verwijst immers zelf naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat in het eerste lid van §1 de algemene regel vastlegt, met name dat de beslissing tot verwijdering een termijn bepaalt van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. In het tweede lid van de eerste paragraaf en in de derde paragraaf van artikel 74/14 worden verschillende afwijkingen op deze termijn van 30 dagen voorzien.

De kritiek van de verzoekster dat de gemachtigde moet motiveren en aantonen op welk onderdeel van artikel 74/14 “de afwijking” steunt, is niet dienstig nu aan de verzoekster de in artikel 74/14, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde standaardtermijn van dertig dagen wordt verleend zonder enige afwijking.

Met haar uiteenzetting toont de verzoekster derhalve geen schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van de artikelen 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aan.

Bovendien tast de afwezigheid van de vermelding van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) als dusdanig niet aan. De rechtstoestand van de verzoekster, die thans niet dienstig wordt ontkracht, in het kader van het opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten, staat immers vast: zij beschikt niet (langer) over een titel om op het grondgebied te verblijven, zodat zij er onwettig verblijft en derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts “binnen een bepaalde termijn” uitvoering moet worden gegeven aan dit bevel, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de verzoekster gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 1 september 2022, nr. 254.377).

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).”

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. De aanvraag obv artikel 9bis Vreemdelingenwet dateert immers van april 2022 zodat er met recente ontwikkelingen in het privéleven van verzoekster geen rekening gehouden is.

Verzoekster had verder in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde onveilige situatie in Colombia. Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoekster had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 14/04/2022 op basis 9bis vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoekster kunnen aangehaald worden wanneer zij over het bevel was gehoord.

Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

3.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 41 van het Handvest. De verzoekster maakt tevens gewag van machtsmisbruik en van “Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing”.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoekster.

Verzoekster heeft een reëel gezins- en privéleven in België.

Het kind kan niet gevraagd worden dat hij het land zouden verlaten, daar dit een schending van de artikels 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag zou inhouden.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoekers hadden in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde situatie van de kinderen die naar school gaan, enz...

Verwerende partij diende verzoekster hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoekster verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Verzoekster verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.

Vermits het kind minderjarig is dient met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rekening te worden gehouden.

De artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag werden zo niet gerespecteerd. Algemeen dient bovendien een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing."

3.4. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden het tweede en het derde middel tezamen onderzocht.

3.4.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoekster voert in de aanhef van het derde middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en zij maakt tevens gewag van machtsmisbruik en van "Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing".

De verzoekster zet in de uiteenzetting van haar derde middel evenwel niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin licht zij toe hoe er *in casu* sprake is van machtsmisbruik en van "Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing".

Het derde middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

3.4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden opgenomen op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekster wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op heden ruimschoots overschreden is nu de asielprocedure van de verzoekster negatief werd afgesloten op 14 januari 2022.

De verzoekster dwaalt waar zij in het derde middel stelt dat er in de bestreden beslissing geen enkele overweging werd opgenomen met betrekking tot de criteria, opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Immers wordt in de bestreden akte op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Wat het hoger belang van het kind betreft, stelt de gemachtigde dat de verzoekster niet aantoont dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst en dat de scholing geen speciale infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat het gezins- en familieleven betreft, geeft de gemachtigde aan dat de bestaande gezinseenheid volledig behouden blijft en dat het bovendien gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de gezondheidstoestand betreft, stelt de gemachtigde vast dat noch uit de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die de verzoekster verhindert om te reizen.

Uit het geheel van deze vaststellingen leidt de gemachtigde af dat er geen elementen aanwezig zijn die problemen opleveren voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat, indien er geen gevolg wordt gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, de bevoegde politiediensten zich kunnen begeven naar het adres van de verzoekster.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

3.4.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.4.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet impliceert derhalve dat een individueel onderzoek wordt gevoerd zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken. *In casu* dient dan ook minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster, het hoger belang van het kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoekster, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : De bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. Bovendien gaat het om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk het hoger belang van het minderjarige kind van de verzoekster, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekster in rekening heeft genomen. De verzoekster betwist niet dat zij niet aantoonde dat haar kind geen school zouden kunnen lopen in het land van herkomst en dat de scholing van het kind geen speciale infrastructuur behoeft die aldaar niet beschikbaar is. De verzoekster betwist ook niet dat *“(n)och uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen”*. Verder betwist de verzoekster evenmin dat de bestaande gezinseenheid volledig behouden blijft. Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier. Immers werd ook aan de echtgenoot van de verzoekster (en hun minderjarige zoon) en aan hun twee meerderjarige kinderen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en blijken er geen concrete medische hinderpalen om te reizen.

De verzoekster betoogt dat van haar kind niet gevraagd kan worden dat hij het land zou verlaten omdat dit een schending van de artikelen 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag zou uitmaken. Zij meent dat met deze gezinssituatie geen rekening werd gehouden. Zij wijst erop dat zij in haar machtigingsaanvraag van 1 april 2022 het schoolgaan van haar kinderen had gestaafd met stukken.

Het wordt door de gemachtigde niet betwist dat het minderjarig kind van de verzoekster schoolloopt in België. Doch het weze herhaald dat de verzoekster van haar kant evenmin betwist dat haar minderjarig kind ook in Colombia school kan lopen. Uit de machtigingsaanvraag van 1 april 2022, waar de verzoekster naar verwijst, blijkt dat zij voorafgaand aan haar komst naar België met haar gezin in Colombia verbleef en de gemachtigde oordeelde inzake deze aanvraag dat er dan ook kan worden aangenomen dat haar kinderen reeds in Colombia schoolliepen.

Verder is het evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij het minderjarig kind in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld. Daarenboven werd ook aan de twee meerderjarige broers en de vader van het betrokken minderjarig kind een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op die manier blijft de bestaande gezinseenheid volledig behouden, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd.

De verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verplichting om samen met haar partner en kinderen terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- of gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een concrete disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en haar minderjarige kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Nog los van de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, wordt erop gewezen dat staten de rechten in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekster toont niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat de kinderen van de verzoekster ook in Colombia voldoende toegang hebben tot onderwijs.

Wat de aangevoerde schending van artikel 24 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wordt erop gewezen dat de verzoekster niet *in concreto* toelicht op welke manier de gezondheid van haar minderjarig kind wordt geschaad bij een terugkeer naar Colombia.

Een schending van de artikelen 24, 28 en/of 29 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

3.4.5. De verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 41 van het Handvest en dit in het licht van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de bestreden beslissing dan ook niet beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied samen met haar minderjarige kinderen te verlaten (bijlage 13) afgegeven, dit in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twiifel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu heeft de verzoekster op 1 april 2022 samen met haar echtgenoot en drie kinderen een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster werd naar behoren gehoord in het kader van deze verblijfsprocedure. Zij kon in dit kader immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag niet in het land van herkomst, maar in België wordt ingediend. De voormelde aanvraag werd op 10 juli 2023 onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoekster en haar gezin aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene(n) de aanvraag om machtiging tot verblijf niet (...) (kan) indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”. Hieruit blijkt dat de verzoekster de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze bijkomend gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juli 2023.

Daarenboven wordt gewezen op het volgende.

De verzoekster betoogt dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij had kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening diende te worden gehouden. Zij verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster diende deze aanvraag samen met haar echtgenoot en hun drie kinderen in. De verzoekster voert aan dat zij in deze aanvraag had verwezen naar de onveilige situatie in Colombia en naar het gegeven dat haar kinderen schoollopen in België, wat zij naar eigen zeggen met stukken staaft. De verzoekster betoogt dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster verwijst nogmaals naar haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 april 2022 en de argumenten die zij daar zowel voor de ontvankelijkheid als voor de gegrondheid van de aanvraag heeft aangehaald en zij geeft mee dat zij deze argumenten voor herhaald aanziet en dat zij deze elementen had kunnen aanhalen indien zij voorafgaand aan het bevel zou zijn gehoord.

In essentie geeft de verzoekster expliciet te kennen dat, indien zij voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing nogmaals gehoord zou zijn geweest, zij de elementen die zij reeds in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had aangehaald, nogmaals naar voor zou schuiven.

De thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag van 1 april 2022 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Al deze elementen, aangehaald in de machtigingsaanvraag van 1 april 2022, werden door de gemachtigde onderworpen aan een zorgvuldig onderzoek dat heeft geleid tot de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 juli 2023.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de gemachtigde eerst heeft geoordeeld omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden die de verzoekster zou toelaten om de verblijfsaanvraag niet in haar land van herkomst, maar in België in te dienen. De gemachtigde kwam op gemotiveerde wijze, en met in achtneming van het in België gezins- en familieleven met haar echtgenoot en de drie kinderen, het schoollopen van de kinderen en de veiligheidssituatie in Colombia, tot het besluit dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard en dat er dus geen fundamentele beletsels waren om naar het land van herkomst terug te keren teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoekster was van deze beoordeling op de hoogte, meer nog, zij diende op dezelfde datum als het onderhavige beroep ook een beroep in tegen de beslissing van 10 juli

2023 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit beroep werd inmiddels verworpen bij 's Raads arrest nr. 299 919 van 11 januari 2024.

De verzoekster toont niet aan dat er andere elementen zijn die, indien zij bijkomend was gehoord, zij had kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster laat na concrete elementen aan te brengen die zij alsnog had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen.

3.4.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

De verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 13 juni 2018 waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2017 werd vernietigd. De verzoekster verzuimt echter om een arrestnummer te vermelden. Het komt de Raad niet toe om verder te gaan uitpluizen op welk arrest de verzoekster precies doelt.

De verzoekster verwijst tevens naar 's Raads arrest met nummer 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2015 werd vernietigd.

De arresten van de Raad hebben evenwel geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. In tegenstelling tot wat in zaak die aanleiding gaf tot 's Raads arrest met nummer 186 639 van 9 mei 2017 het geval was, brengt de verzoekster in deze zaak geen concrete elementen in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen of niet afdoende rekening werd gehouden.

3.4.7. Het tweede en het derde middel zijn, in de mate waarin zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------